

[Guldberg.]

virkeligheden vise sig, at de 13 lande er sådan det minimum, vi kan komme ned på, men det skal da ikke forhindre os i at være interesseret.

Jeg vil også gerne udtrykke min tilfredshed med, at man i en sådan international aftale kan fastlægge regler om flertalsafgørelser. Jeg synes, det på mange måder er et vigtigt princip for Danmark, at man kan det, og at man kan gøre det naturligvis konkret og i forhold til et bestemt område, men det er nu engang sådan, at vi jo godt ved, at i vanskelige situationer kan det vise sig, at internationale forpligtelser ikke bliver overholdt, og at det kan være svært i nogle tilfælde at skulle overholde dem, kan man også godt forstå. Der må meget tolerance til her, men alligevel er det for et lille land en værdifuld ting, at man på ganske almindelig måde kan slutte traktater om internationale forhold, som også henlægger sådanne opgaver til flertalsafgørelser.

Man kan selvfølgelig også rejse spørgsmålet, om hele denne aftale får nogen længere tilværelse. Det kan vi vel ikke have noget imod fra dansk side at den gør. På en måde kan man ikke lade være med en gang imellem at se på de historiske paralleller, og der er måske meget parallelt mellem det, der foregår i øjeblikket, og det, der hed Suezbrugersituationen. I hvert fald er det klart, at denne aftale har en væsentlig funktion ikke alene i kraft af sit indhold, men også i kraft af, at den skal danne et grundlag for nogle drøftelser, der forhåbentlig rækker langt videre, og som gerne skulle medvirke ikke alene til at undgå en krisesituation som den, vi har kendt, men i høj grad til at kunne bringe en vis økonomisk orden ind i den uorden, som vi desværre har fået inden for de sidste par år, og som vel nok i virkeligheden er det langt væsentligste spørgsmål.

På denne baggrund er jeg altså kommet til, at de beføjelser, som foreslås tillagt ministeren i selve lovforslaget, må være beføjelser, vi kan gå ind for — jeg kan ikke se, at de går videre, end hvad der er rimeligt og fornuftigt til det brug — og som sagt altså også kommet til, at det vil være en fornuftig ting af Danmark at ratificere hurtigt.

Når jeg så går over til det næste lovforslag, så er jeg lettet over også af hensyn her-

til at konstatere, at det ikke er absolut nødvendigt, at de bliver færdige samtidigt. Jeg synes, det er udmærket at få dem behandlet i sammenhæng, men jeg synes nok, at lov om ændring af lov om forsyningsmæssige foranstaltninger har fået en komplikation. Jeg er ikke sikker på, at det sådan set er tilsigtet, men så snart der er en komplikation, kan det måske godt kræve en lidt længere behandling end det, vi kunne have ordnet selve ratifikationen med. Jeg synes, det er en rigtig tankegang, at man overfører behandlingen af de specielle sager, der her er tale om, til folketingets energiudvalg, og det må jo kræve lovhjæmmel. Så langt, så godt.

Jeg vil også gerne sige, at det helt dækker mine erfaringer med hensyn til situationen, sådan som den så ud i 1973, at man på olieenergiområdet, hvis man skal have en fornuftig kontrol med tingene, og hvis en krise eller kriselignende situation skulle indtræde igen, kan komme ud i den situation, at man kan være nødt til at lave prisudligning. Jeg vil gerne sige til handelsministeren, at det er jo noget — og det tror jeg også, handelsministeren er enig i — man meget nødtigt vil. Det er på mange måder noget, der har nogle bivirkninger og er en meget ubehagelig opgave, så der skal efter min mening et meget tungt læs til. Men jeg erkender, at vi var i nærheden af at måtte gøre det, og derfor vil det være urealistisk på dette område, hvor man kender forholdene og har set det, ikke også at sikre sig, at man i givet fald, hvis man vil få brug for det, også har den hjælp. Dertil og dertil godt.

Men når det kædes sammen med en ændring af lov om forsyningsmæssige foranstaltninger i al almindelighed og derved bliver til en indførelse, som jeg synes — det behøver jo ikke at være tilsigtet — sker ad bagdøren af en myndighed til at foretage prisudligninger også på alle mulige andre områder på grund af forsyningsmæssige vanskeligheder, så må jeg altså sige, at der er en hel kvalitetsforskel mellem de to situationer.

For oliemarkedets vedkommende var der og er der jo tale om et udpræget kartelmærked, hvor i hvert fald de erfaringer, jeg havde lejlighed til at gøre, viste, at det kunne være praktisk talt umuligt, måske endda somme tider endda for leverandøren selv, at vide, hvor olien kom fra. Hvis olien kom fra forskellige kilder og blev blandet